

ได้ต่าง ๆ กันในบุคคล ฉะนั้นการฝึกอบรมทางจริยธรรมในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
ตอนต้น ซึ่งมีจุดหมายที่จะนำเยาวชนไปยังขั้นที่สี่ทางจริยธรรม จึงควรมีการปลูกฝังทัศนคติ
เชิงจริยธรรมที่เหมาะสมในช่วงอายุนี้ การปลูกฝังทัศนคติเชิงจริยธรรมก็มีวิธีการที่คล้ายคลึง
กับการปลูกฝังทัศนคติในด้านอื่น ๆ วิธีการปลูกฝังและเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลจะได้
กล่าวโดยสังเขปต่อไป

ในการวิจัยจริยธรรมของเยาวชนไทยนี้ยังพบผลที่สำคัญว่า เด็กโต และวัยรุ่น
ตอนต้นมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลายรวมทั้งผู้ใหญ่ตอนต้น ด้วย
ผลส่วนนี้ยังไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับผลวิจัยอื่น ๆ เพราะการวิจัยในต่างประเทศส่วนมาก
ศึกษาเด็กเล็กถึงเด็กวัยรุ่นตอนต้นเท่านั้น และพบว่าลักษณะการรอได้รอได้นั้นเพิ่มขึ้นพร้อม
กับอายุ แต่ในการศึกษาวัยรุ่นตอนต้นจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นในการวิจัยเยาวชนไทยนี้ พบ
ว่าลักษณะมุ่งอนาคตลดลงพร้อมกับอายุที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้เข้าใจได้ว่าเด็กเล็กและวัยรุ่น
เป็นช่วงอายุสองช่วงที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ ส่วนวัยเด็กโตและวัยรุ่นตอนต้นกับวัยผู้ใหญ่
ที่สมบูรณ์เป็นช่วงอายุที่บุคคลมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง โดยที่วัยผู้ใหญ่ควรมีลักษณะมุ่งอนาคต
สูงที่สุด

การที่พบว่านิสัยปีที่สองในระดับอุดมศึกษายังมีลักษณะมุ่งอนาคตที่ต่ำ อาจแสดง
ว่า การฟื้นตัวของลักษณะมุ่งอนาคตหลังวัยรุ่นเกิดไม่เร็วเท่าที่ควร นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ที่มี
จริยธรรมในขั้นที่สามและสี่ ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำจะโงงมากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต
สูง ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องฝึกอบรมความมุ่งอนาคตให้แก่ผู้ที่อยู่ในวัยรุ่นด้วย ถ้า
ฝึกการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างเดียว ผู้ที่อยู่ในระดับตามกฎเกณฑ์ (ขั้น ๓ และ ๔)
ที่มุ่งอนาคตต่ำ จะเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ต่ำได้มาก วิธีการฝึกความมุ่งอนาคตนี้จะได้กล่าว
ต่อไป

ในส่วนนี้จะได้กล่าวถึงวิธีการส่งเสริมพัฒนาการในการใช้เหตุผลเชิง จริยธรรม
การปลูกฝังและเปลี่ยนแปลงทัศนคติเชิงจริยธรรม . และท้ายสุดคือการฝึกความมุ่งอนาคต
ลักษณะทั้งสามประการนี้มีความมั่นคงถาวรมากกว่าพฤติกรรมเชิงจริยธรรม และอาจใช้เป็น

เครื่องประกันว่า ไม่ว่าลักษณะของสถานการณ์จะเป็นเช่นไร บุคคลที่มีลักษณะทั้งสามนี้ใน ปริมาณที่เหมาะสมย่อมจะเป็นผู้ที่แสดงความเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงอยู่เสมอ

วิธีการส่งเสริมการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม โคลเบอร์ก (Kohlberg, ๑๙๗๐) มีความเห็นว่า การฝึกเยาวชนให้มีคุณธรรมต่างๆ เช่น ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความกล้าหาญ และความยุติธรรม ด้วยวิธีการบอกกล่าว การฝึกกระทำ และการให้เลียนแบบ ซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณจนกระทั่งทุกวันนี้ นั้น ไม่ทำให้เกิดผลในเยาวชนแต่ประการใด โดยเฉพาะผลในรูปของนิสัยและพฤติกรรมในสถานการณ์อิสระ โคลเบอร์กมีความเห็นว่าวิธีการ เหล่านี้เน้นความเชื่อฟังมากเกินไป ไม่เหมาะที่จะส่งเสริมพฤติกรรมอิสระที่ถูกต้องวิธ พร้อมกับ เสนอให้เน้นความคิดสร้างสรรค์แทนความเชื่อฟัง โคลเบอร์กให้เหตุผลว่า การฝึกคุณธรรม ต่างๆ นั้นไม่เกิดผล เพราะคุณธรรมเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เราใช้ในการที่จะชมเชยหรือกล่าวโทษผู้อื่น แต่เราจะไม่ใช้กับตนเอง เพราะเราย่อมกระทำในสิ่งที่เราคิดว่าถูกต้องเหมาะสมเสมอ แม้ผู้อื่นจะเห็นเป็นตรงกันข้ามก็ตาม

โคลเบอร์กยอมรับว่า การฝึกอบรมจริยธรรมให้แก่เยาวชนเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก บิดา มารดาที่เป็นคนมีคุณธรรมสูงอาจจะขาดความสามารถในการอบรมสั่งสอนลูก ให้เป็นคนดีได้ ถ้าใช้วิธีการเดิมและคุณธรรมเดิมครูก็ไม่สามารถจะสั่งสอนนักเรียนได้ จึงควรเปลี่ยนจุดมุ่ง หมายเป็นการสอนหลักจริยธรรมของความยุติธรรมแต่ประการเดียว ซึ่งวิธีการสอนคือการ ให้ประสบการณ์แก่เด็ก ในลักษณะที่เป็นสถานการณ์ขัดแย้ง แล้วให้เด็กนำวิธีการตัดสิน หรือเหตุผลของตนมาใช้ในสถานการณ์นั้น แต่ผู้ฝึกจะต้องแสดงว่าเหตุผลในขั้นต่ำของเด็ก นั้นไม่เพียงพอ จะทำให้เด็กเกิดความไม่พอใจในความสามารถของตน เด็กควรจะได้ฟัง และร่วมในการถกเถียงในเรื่องนี้ และเมื่อเด็กตระหนักถึงความขัดแย้ง ก็ให้แนะเหตุผลใน ขั้นที่สูงกว่าให้แก่เด็ก วิธีนี้คือการฝึกในทางคำพูด ส่วนวิธีการที่โคลเบอร์กกล่าวว่าควรจะมีคือ การสร้างสภาพในโรงเรียนให้ความยุติธรรมนี้เป็นคุณธรรมที่เด่นชัดในชีวิตประจำวัน เด็กจะได้รับประสบการณ์นั้นโดยตรง ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาทางจริยธรรมของ เด็ก ให้ดีกว่าวิธีอื่นใดทั้งสิ้น

จะเห็นได้ว่าวิธีการของโคลเบอร์กนั้น อาจนำมาใช้ส่งเสริมจริยธรรมของผู้ที่ยังอยู่ในขั้นต่ำให้ขึ้นไปอยู่ในขั้นต่อไป และใช้ได้กับการส่งเสริมผู้ที่มีจริยธรรมในขั้นต่ำมากตลอดไปจนถึงผู้ที่มีจริยธรรมในขั้นที่เกือบจะสูงสุด วิธีการของโคลเบอร์กนี้มีรากฐานมาจากวิธีการของปราชญ์ชาวกรีกโบราณนั่นเอง ผู้วิจัยเห็นว่าวิธีการของโคลเบอร์กควรจะได้นำมาใช้ประกอบกับวิธีการอื่นๆ ในการส่งเสริมจริยธรรมของบุคคลจากขั้นที่หนึ่งเรื่อยไปจนถึงขั้นที่สี่ การส่งเสริมการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามวิธีของโคลเบอร์ก ควรใช้ประกอบควบคู่ไปกับวิธีปลูกฝังและเปลี่ยนแปลงทัศนคติเชิงจริยธรรม และการส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต ทั้งจะได้กล่าวต่อไป

แม้ว่าการใช้หลักการทำตามหน้าที่ในสังคม ทำตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของศาสนา ซึ่งเป็นจริยธรรมขั้นที่สี่ในทฤษฎีของโคลเบอร์กนั้น จะเป็นจุดมุ่งหมายของจริยศึกษาในโรงเรียนและนอกโรงเรียนเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่โคลเบอร์กได้กล่าวว่า การมีจริยธรรมในขั้นที่สี่นี้เป็นขั้นสูงที่สุดที่คนส่วนใหญ่ในสังคมจะพัฒนาไปถึงได้ แต่โคลเบอร์กจัดว่าจริยธรรมขั้นนี้เป็นจริยธรรมในขั้นกลางเท่านั้น จริยธรรมในขั้นที่สูงกว่าอีกสองขั้นคือ ขั้นที่ห้า การใช้หลักการทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่คนอื่นและการเคารพตนเอง กับขั้นที่หก คือการยึดหลักอุดมคติสากล ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจริยธรรมขั้นที่สี่ ห้า และหกนั้น เป็นจริยธรรมที่จะส่งเสริมให้เกิดประชาธิปไตยในสังคมได้อย่างแท้จริง ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมให้ประชากรส่วนใหญ่มีจริยธรรมในขั้นทั้งสามนี้ เมื่อขึ้นถึงขั้นที่ห้าและหกนั้น วิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการส่งเสริมจริยธรรมขั้นสูงนี้ คือวิธีการของโคลเบอร์กซึ่งได้บรรยายไปแล้ว ควรนำวิธีการนี้มาใช้ในการอบรมจริยธรรม ของนักเรียน ชั้นมัธยม ศึกษาตอนปลาย และนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา หรือผู้ที่มีจริยธรรมในระดับตามกฎเกณฑ์ซึ่งพร้อมที่จะรับการพัฒนาให้มีจริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์ได้

ส่วนทัศนคติเชิงจริยธรรมนั้น ควรมีการปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็กเล็กเป็นต้นมา และวัยเด็กเล็กนี้เป็นวัยที่พร้อมจะได้รับการปลูกฝังทัศนคติเชิงจริยธรรมมากที่สุด ส่วนวัยเด็กโตและวัยรุ่นนั้น การพัฒนาบุคคลจะต้องประกอบด้วยการใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเชิงจริยธรรมในเรื่องต่างๆ ให้เหมาะสม ทั้งบราวน์และเคย์ (Brown, ๑๙๖๕ และ

Kay, ๑๙๗๐) เห็นพ้องต้องกันว่า ควรมีการปลูกฝังทัศนคติเชิงจริยธรรม อย่างมีแบบมีแผนแยกต่างหากจากการปลูกฝังจริยธรรมด้านอื่น ๆ วิธีการปลูกฝังทัศนคติคือการก่อให้เกิดความพอใจในคุณธรรมต่าง ๆ และการก่อให้เกิดความเกลียดกลัวและความไม่พอใจในความชั่วความเลวต่าง ๆ วิธีการปลูกฝังทัศนคติและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลนั้น มีกล่าวไว้อย่างละเอียดในตำราทางจิตวิทยาสังคมโดยทั่วไป วิธีการปลูกฝังทัศนคตินั้นมีมากมาย แต่อาจแบ่งตามขบวนการทางจิตออกได้เป็นสามประเภทคือ การให้แรงเสริม การเชื่อมโยง และการให้เลียนแบบ ส่วนการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติก็อาจทำได้ตามวิธีการสามประเภทที่กล่าวมานี้รวมทั้งการให้ความรู้เพิ่มเติมในท่านคุณหรือโทษของคุณธรรมชนิดหนึ่ง หรือความเลวประเภทหนึ่ง และการก่อให้เกิดการรู้ที่ขัดแย้งกันด้วยวิธีการชักจูงให้กระทำพฤติกรรมที่ขัดกับทัศนคติเดิมของตน ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการก่อตั้งและการเปลี่ยนแปลงทัศนคตินี้อาจศึกษาได้จากตำราทางจิตวิทยาสังคม (Insko, ๑๙๖๗ และ Triandis, ๑๙๗๑)

ลักษณะมุ่งอนาคตนั้น เป็นลักษณะหนึ่งของความสามารถบังคับใจตนเองหรือพลังอีโก้ (Ego) ซึ่งเป็นลักษณะที่ประกอบด้วยกรรมมีสติปัญญาดี การมีความตั้งใจจดจ่อหรือสมาธิ ความสามารถอดใจรอได้ ความพากพุ่มใจและความพอใจในตนเองและสภาพแวดล้อม พลังอีโก้นี้มิใช่ลักษณะทางจริยธรรม แต่เมื่อพิจารณาร่วมกับลักษณะทางจริยธรรมแล้ว สามารถทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมได้เป็นอย่างดี ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ส่งเสริมให้เกิดขึ้นได้ด้วยการฝึกการบังคับร่างกายและจิตใจ สร้างสภาพแวดล้อมให้คงที่สำหรับเด็ก จนทำให้เด็กสามารถหายเหตุการณ์ลวงหน้าได้อย่างแม่นยำ และส่งผลตามความคาดหวัง นอกจากนี้ยังควรฝึกสมาธิของเด็ก ให้สามารถพุ่งความสนใจไปยังสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้เป็นเวลานาน นอกจากนี้ยังควรเปิดโอกาสให้เด็กได้รับความสำเร็จ และคำชมเชยบ้าง เพื่อให้เด็กเกิดความพากพุ่มใจในตนเองด้วย

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของจริยศึกษา คือการเสริมสร้างลักษณะนิสัย อันจะเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรม ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงของบุคคล

พฤติกรรมเชิงจริยธรรมนี้ ส่วนมากขึ้นอยู่กับลักษณะของสถานการณ์ มากกว่าจะขึ้นอยู่กับลักษณะของบุคคล แต่ลักษณะบางประการของบุคคลก็ช่วยให้สามารถเข้าใจและทำนายพฤติกรรมของเขาได้ ลักษณะที่ควรได้รับการส่งเสริม เพื่อพัฒนาจริยธรรมของบุคคลคือการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ทักษะคติเชิงจริยธรรม และลักษณะมุ่งอนาคต ฉะนั้นจุดมุ่งหมายเชิงปฏิบัติของจริยศึกษา คือการเสริมสร้างลักษณะทั้งสามประการนี้ ซึ่งจำเป็นต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกัน ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

การยกระดับจิตใจของประชากร พฤติกรรมเชิงจริยธรรมก็ดี ลักษณะเชิงจริยธรรมต่าง ๆ ก็ดี จะเกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของสังคมเป็นสำคัญ ทักษะคติเชิงจริยธรรมที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าบุคคลยังอดมีอกินมีมือ หรือขาดความปลอดภัยทางร่างกายและจิตใจ ส่วนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นสูง ๆ จะไม่สามารถเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมได้ถ้าบุคคลนั้นอยู่ในสถานะที่ขาดเหตุผล มีอารมณ์มีด หรือเกิดการฉัดแย้งอย่างรุนแรงกับผู้อื่น ส่วนลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะปลูกฝังได้มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพแวดล้อมทางสังคมของบุคคล ถ้าสังคมปราศจากระเบียบ ขาดความยุติธรรม การรักษาคำมั่นสัญญามิใช่คุณธรรมประจำสังคมแล้ว ลักษณะมุ่งอนาคตย่อมเกิดได้ยาก แม้เมื่อบุคคลมีลักษณะที่เอื้อต่อการแสดงจริยธรรมอันสูงส่ง แต่ถ้าสภาพแวดล้อมมีความบีบคั้นมาก ทำให้บุคคลทุกข์ทรมานอย่างรุนแรง บุคคลมีพฤติกรรมที่แสดงความเห็นแก่ตัว มีการกระทำที่เป็นการเอาตัวรอด ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมอยู่เสมอ แม้จะมีการฝึกอบรมทางจริยศึกษามาก และมีประสิทธิภาพสูงเพียงใด ก็ย่อมจะไม่ก่อให้เกิดการกระทำที่เหมาะสมได้มากนัก ถ้าสถานการณ์ไม่อำนวยให้

จึงเห็นได้ว่าการสร้างสภาพแวดล้อมทางสังคมให้เหมาะสม ย่อมจะเป็นวิธีการยกระดับจิตใจของประชากรได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ดังที่โคลเบอร์กได้กล่าวไว้ว่า ประชากรจะมีจริยธรรมสูงได้ จะต้องเริ่มจากการอยู่ใต้สภาพแวดล้อมที่ถือความยุติธรรมเป็นหลัก การเพิ่มคุณภาพให้แก่ประชากรนั้น จะเริ่มต้นได้ด้วยการจำกัดจำนวนประชากรให้อยู่ใน

ปริมาณที่จะสามารถเสริมสร้างคุณภาพให้เกิดขึ้นได้ทุกตัวคน นอกจากนี้อาหารและโภชนาการก็มีความสำคัญต่อการสร้างเสริมจริยธรรมได้ กล่าวคือ การมีอาหารพอกินและกินอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายอย่างสม่ำเสมอ ย่อมจะช่วยยกระดับสติปัญญาของเยาวชน การมีสติปัญญาดีเป็นโอกาสที่จะทำให้บุคคลสามารถรับการปลูกฝังจริยธรรมได้อย่างเต็มที่ ฉะนั้นการยกระดับจิตใจของประชากรมิใช่หน้าที่ของนักวิชาการหรือนักสอนศาสนา นักการศึกษา นักสังคมสงเคราะห์ หรือนักจิตวิทยาเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่จะต้องช่วยกันตามบทบาทหน้าที่ของตน

ภาคผนวก ก.

รายชื่อโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

และ

แบบสอบถามในการศึกษาภาคสนาม

หน้า ๒๑๕ ถึงหน้า ๒๔๖

รายชื่อสถานศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยนี้

โรงเรียนพญาไท

โรงเรียนพิบูลย์อุปถัมภ์

โรงเรียนเทพลีลา (ประถมศึกษา)

โรงเรียนสายน้ำทิพย์

โรงเรียนมัธยมสาริศา ม. ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร

โรงเรียนสายน้ำผึ้ง

โรงเรียนเทพศิรินทร์

โรงเรียนเบญจมราชาลัย

โรงเรียนวัดสังเวช

โรงเรียนกุนนทีสุธาราม

โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ

โรงเรียนวัดธาตุทอง

โรงเรียนปทุมคงคา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตธนบุรี

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

เรียน นักเรียน นิสิต และนักศึกษาทุกท่าน

ท่านเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของเยาวชนไทยในสถานศึกษา โปรดอ่านแบบสอบถามที่ละตอนอย่างระมัดระวัง และตอบตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับตัวของท่านเองโดยเฉพาะ คำถามทั้งหมดมีคำตอบให้เลือกตอบ และไม่มีข้อใดถูกหรือผิด แต่ผู้ตอบแต่ละคนจะตอบแตกต่างกันไปตามความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์เฉพาะตัว กรุณาอย่าเว้นข้อใดเลย เพราะถ้าคำตอบของท่านไม่ครบถ้วนหมดทุกตอน จะใช้ไม่ได้เลย ถ้าท่านไม่เข้าใจข้อความตอนใด โปรดยกมือถามก่อนตอบ

โปรดจำไว้ว่า คำตอบของท่านสำคัญมาก และจะมีประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างยิ่ง โปรดตั้งใจตอบด้วยความจริงใจ

ขอขอบคุณอย่างสูง

คณะผู้วิจัย

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ร่วมกับ

สภาวิจัยแห่งชาติ

มกราคม ๒๕๑๙

แบบสอบถามชุดที่ ๑

ชื่อผู้ตอบ..... ชั้น.....

วันที่..... ชื่อสถานศึกษา.....

ตอบ ๑ : การใช้เหตุผล

คำแนะนำในการตอบ คำถามตอน ๑ นี้เป็นเรื่องสั้น ๆ ของบุคคลต่าง ๆ ให้ท่านอ่านซ้ำ ๆ บุคคลในเรื่องจะเลือกกระทำอย่างหนึ่ง ให้ท่านหยุดคิดถึงเหตุผล ว่าถ้าท่านเป็นคน ๆ นั้น ท่านจะกระทำเช่นนั้นเพราะเหตุผลใด เมื่อท่านได้เหตุผลแล้ว จึงอ่านคำตอบที่มีให้เลือก ๖ คำตอบ สำหรับแต่ละเรื่อง คำตอบใดตรงกับเหตุผลที่ท่านคิดไว้ล่วงหน้ามากที่สุด ก็ขีดเครื่องหมาย (✓) หน้าตัวเลือกนั้น ในการตอบคำถามแต่ละข้อ ให้เลือกคำตอบได้เพียงคำตอบเดียว ถ้าท่านไม่เข้าใจคำแนะนำหรือข้อความใด ให้ถามอาจารย์ได้

ถ้าท่านเข้าใจแล้ว ลงมือทำได้ที่

๑. ถ้าหน่วยแพทย์และพยาบาล เคลื่อนที่มา ขอรับ บริจาค โลหิตที่โรงเรียน ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ร่วมในการบริจาคโลหิต เพราะ
_____ เป็นการเสียสละที่ได้ผลไม่คุ้มค่า
_____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องรักษาสุขภาพของตัวเอง
_____ ข้าพเจ้ากลัวว่าจะรู้สึกเจ็บ และเมื่อ บริจาคโลหิต แล้ว จะทำให้ร่างกายอ่อนแอติดโรคได้ง่าย
_____ บุคคลไม่จำเป็น จะต้อง ละอายใจตนเอง เมื่อไม่ ได้ บริจาคโลหิต เพราะการทำความดีนั้นทำได้หลายทาง
_____ ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าเพื่อน ๆ จะหาว่าข้าพเจ้าเป็นคนใจแคบ เพราะ มีเพื่อนข้าพเจ้าหลายคนที่ยังจะไม่ยอมบริจาคโลหิต
_____ คนที่ไม่บริจาคโลหิต . เพราะมีเหตุผลอันสมควรยอมไม่ทำให้ ความภูมิใจในตนเองลดลง

๒. ชายคนหนึ่งกำลังขับรถด้วยความเร็วสูง เพื่อรีบนำคนเจ็บหนักไปส่งโรงพยาบาล แต่บังเอิญรถติดไฟแดง ถ้าข้าพเจ้าเป็นชายคนนั้น ข้าพเจ้าจะหยุดรถตามกฎหมายเพราะ

- _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องช่วยรักษากฎหมาย
- _____ ข้าพเจ้ากลัวจะถูกตำรวจจับไปลงโทษตามกฎหมาย
- _____ การฝ่าไฟแดงเป็นการกระทำของผู้โง่เขลาเบาปัญญา
- _____ ข้าพเจ้าต้องการให้คนอื่น ๆ เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นนักขับรถที่ดี
- _____ ชีวิตคน ๆ เดียวมีค่าน้อยกว่าชีวิตคนอื่น ๆ อีกหลายคนรวมกัน
- _____ เป็นการป้องกันมิให้ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บเนื่องจากอาจชนกับรถคันอื่น

๓. ถ้าข้าพเจ้าเห็นผู้ร้ายกำลังลักทรัพย์ และต่อมาผู้ร้ายถูกจับได้ ตำรวจขอเรื่องให้ข้าพเจ้าเป็นพยาน ข้าพเจ้าจะไม่เป็นพยานให้ เพราะ

- _____ ถ้าข้าพเจ้าไม่ยอมเป็นพยานก็ไม่เป็นการกระทำที่ขัดกับกฎเกณฑ์ใด ๆ
- _____ ข้าพเจ้ากลัวผู้ร้ายจะแก้แค้นภายหลัง
- _____ การปรักปรำผู้อื่น โดยข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าเขาเป็นผู้ร้ายจริง เป็นสิ่งที่น่าละอายใจเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะทำได้
- _____ เป็นการฉลาดที่จะปฏิเสธไม่ยอมเป็นพยานเพราะคนอื่น ๆ ก็คงจะเห็นว่าข้าพเจ้าทำถูกต้องแล้ว
- _____ การเป็นพยานให้ตำรวจจะทำให้ข้าพเจ้ามีแต่ทางเสีย มากกว่าทางได้
- _____ ไม่เป็นการเห็นแก่ตัวที่ข้าพเจ้าจะปฏิเสธไม่ยอมเป็นพยาน ถ้าข้าพเจ้ามีเหตุผลที่สมควร

๔. ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ถึงแม้มีคนเข้าคิวคอยซื้อตั๋วเป็นแถวยาวมาก และถ้าไปต่อคิวตั๋วอาจหมดเสียก่อน แต่ข้าพเจ้าก็จะเข้าคิวตามลำดับก่อนหลังเพราะ

- _____ ข้าพเจ้ากลัวการแย่งชิง ซึ่งอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทขึ้นได้
- _____ เป็นการรักษาความยุติธรรมที่ทุกคนต้องการ
- _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องช่วยรักษาความเป็นระเบียบของสังคม
- _____ ข้าพเจ้าอยากให้คนอื่นเห็นว่าข้าพเจ้ามีมารยาทดี
- _____ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีใครในแถวอยากให้ข้าพเจ้าแซงคิว เพราะข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากให้ใครมาแซงคิวข้าพเจ้าเช่นกัน
- _____ ข้าพเจ้ามาที่หลังคนอื่น ๆ จึงต้องรับผิดชอบในผลของการมาทีหลังนั้น

๕. ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องซื้อของอย่างหนึ่ง แต่พ่อค้าเรียกราคาแพงกว่าปกติ เพราะรู้ว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องใช้ของสิ่งนั้น ถ้าเผชิญพ่อค้าคนนั้นทอนเงินเกินมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่คืนเงินที่เกินให้คนขาย เพราะ

- _____ คนที่ไม่ดีควรได้รับการกระทำตอบที่ไม่ดีเช่นเดียวกัน
- _____ พ่อค้าทอนเงินให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีสิทธิที่จะเก็บเงินนั้นไว้
- _____ การรับเงินที่ทอนเกินมามีใช้การกระทำที่ผิดกฎหมาย
- _____ เงินนั้นแม้จะมีค่าเพียงเล็กน้อยแต่ก็ไม่ควรให้เสียไป
- _____ การสอนให้พ่อค้ารู้จักระมัดระวังผลประโยชน์ของตนช่วยลดความละอายนใจของข้าพเจ้าที่จะรับเงินเกิน
- _____ ถ้าข้าพเจ้าคืนเงินให้พ่อค้า คนอื่น ๆ จะหาว่าข้าพเจ้าโง่

๖. ตามปกติเมื่อข้าพเจ้าจะต้องเดินข้ามถนน ข้าพเจ้าจะเดินไปข้ามตรงทางม้าลาย เพราะ

- _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องช่วยไม่ให้เกิดการจราจรติดขัด

- _____ การเห็นแก่ความสะดวกของตนฝ่ายเดียวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
ในที่นี้
- _____ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยย่อมทำให้เกิดความปลอดภัยและความ
สงบสุขในสังคม
- _____ ข้าพเจ้าต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีแก่คนอื่น ๆ
- _____ ถ้าเกิดอุบัติเหตุข้าพเจ้าจะได้เป็นฝ่ายถูก และสามารถเรียกร้อง
ค่าเสียหายได้
- _____ โอกาสที่ข้าพเจ้าจะโดยสารรถชนบนทางม้าลายมีน้อยกว่าการข้ามทาง
ที่อื่น ๆ

๗. ถ้าข้าพเจ้าได้ รับมอบหมายจาก ทางโรงเรียนให้ มีหน้าที่ สอดส่องดูแลความ
ประพฤติของนักเรียนแต่มี เพื่อนสนิท ของ ข้าพเจ้าคน หนึ่ง กระทำ ความผิด
อย่างร้ายแรงด้วยการหนีโรงเรียนไปเล่นการพนัน และสูบบุหรี่ ข้าพเจ้า
จะไม่รายงานความผิดให้ทางโรงเรียนทราบ เพราะ

- _____ ข้าพเจ้าจะได้มีเพื่อนสนิทต่อไป
- _____ การให้อภัยและยกเว้นผู้ทำผิดย่อมจะเหมาะสมกว่า
- _____ ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าจะถูกลงโทษจากทางโรงเรียน
- _____ การทำความผิดเพียงครั้งเดียว แต่ถึงกับต้องออกจากโรงเรียนไม่
เป็นการยุติธรรมเลย
- _____ เพื่อน ๆ จะ ได้ชมว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่รักพวกพ้อง
- _____ การทำตามหน้าที่ของข้าพเจ้าอาจทำให้เพื่อน ๆ เสียอนาคตในการ
เรียน

๘. ในการสอบคราวหนึ่งข้าพเจ้าทำข้อสอบไม่ได้ เพราะไม่ได้เตรียมตัวมาล่วงหน้า เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ สงสารจึงแอบส่งกระดาษคำตอบให้ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้า
ก็จะไม่ยอมรับกระดาษคำตอบของเพื่อน เพราะ

- _____ ข้าพเจ้ากลัวจะถูกจับได้และถูกลงโทษให้สอบตก
- _____ เป็นหน้าที่ของนักเรียนที่จะต้องเตรียมพร้อมเสมอสำหรับการสอบ
- _____ อยากให้เพื่อนเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนซื่อตรง
- _____ ข้าพเจ้ากลัวจะเป็นหนี้บุญคุณ ต้อง ตอบแทน เพื่อน คน นั้น ในภาย
หลัง
- _____ เป็นการไม่ยุติธรรมและขาดความรับผิดชอบอย่างมากที่ข้าพเจ้าจะ
ลอกคำตอบของเพื่อน
- _____ ข้าพเจ้าต้องการรักษาคะแนนของตัวเอง
๙. เพื่อนบ้านของข้าพเจ้าปลุกต้นมะม่วงไว้ริมรั้วบ้าน และกิ่งที่ยื่นเข้ามาในเขต
บ้านข้าพเจ้ามีลูกมะม่วงกำลังสุกติดอยู่ ถ้าเจ้าของไม่ทราบข้าพเจ้าจะเก็บ
มะม่วงลูกนั้นก่อนขออนุญาตเจ้าของเพราะ
- _____ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะขออนุญาตเขาทีหลัง และบ้าน ข้าพเจ้าจะมี
โอกาสให้ของตอบแทนเขาได้
- _____ การกระทำดังกล่าวเหมาะสมกว่าการที่จะปล่อยให้มะม่วงนั้นเน่าเสีย
ไปโดยเปล่าประโยชน์
- _____ เป็นการน่าละอายใจอย่างมากที่ทำเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าทำไปเพื่อ
ตนเองจะได้รู้รสของความไม่สบายใจ เพื่อเป็นบทเรียนให้ข้าพ-
เจ้าละเว้นจากการกระทำเช่นนั้นตลอดไป
- _____ การเก็บมะม่วงเพียงสองสามลูกของ ผู้อื่น มิใช่เป็น ความผิด ที่ร้าย
แรงอะไร
- _____ ข้าพเจ้าคิดว่าคนอื่น ๆ ก็คงทำเช่นนั้นจึงคง ไม่มีใครว่า ข้าพเจ้ามาก
นัก
- _____ กิ่งมะม่วงล้ำเข้ามาในเขตบ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงมีสิทธิตาม
กฎหมายที่จะเก็บมะม่วงนั้น

๑๐. ถ้าข้าพเจ้าขึ้นรถประจำทางที่มีคนโดยสารแน่นมาก และกระเป๋ารถล้มเก็บเงินค่าโดยสาร ข้าพเจ้าจะยื่นเงินค่าโดยสารให้เขาเพราะ

_____ ถ้าข้าพเจ้าเป็นกระเป๋ารถ ก็คงต้องการให้ผู้โดยสารเสียเงินค่าโดยสาร โดยไม่ต้องตามทวง

_____ การช่วยเหลือผู้ที่บกพร่องต่อหน้าที่โดยไม่เจตนาย่อมเป็นการกระทำที่เหมาะสม

_____ ข้าพเจ้าต้องการจะป้องกันมิให้มีเรื่องบาดหมางกับกระเป๋ารถไม่ว่าในกรณีใด ๆ

_____ ข้าพเจ้าต้องการจะให้เป็นอย่างที่ตีแก่ผู้พบเห็น

_____ เป็นหน้าที่ของผู้ใช้บริการที่จะต้องเสียค่าบริการ

_____ ข้าพเจ้าจะเกิดความละอายใจตนเองมากที่ถือโอกาสไม่ให้เงินแก่เขา

แบบสอบถามชุดที่ ๒

ตอน ๑ ; การตัดสินใจในชีวิตประจำวัน

คำแนะนำในการตอบ

แบบสอบถามนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะสำรวจการตัดสินใจของเยาวชนเมื่อเผชิญกับปัญหาต่างๆ ขอให้ท่านอ่านข้อความอย่างช้าๆ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่านมากน้อยเพียงไรหรือไม่จริงเลย แล้วเลือกตอบจาก จริงที่สุด ก่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริงเลย โดยเลือกขีดเครื่องหมายถูก (✓) บนตัวอักษร ก. หรือ ข. ของวลีนั้น เพียงขีดเดียว ก. แสดงว่ามาก ข. แสดงว่าน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันชอบกินกล้วยเคี้ยวมากกว่าข้าว

ก ข✓
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

ถ้าท่านขีดถูกที่จริงที่สุด - ข แสดงว่าท่านเห็นว่าประโยคนั้น จริงที่สุด - น้อย
ใกล้ไปทางค่อนข้างจริง แต่ถ้าผู้ตอบขีด จริงที่สุด - ก. แสดงว่าประโยคนั้น จริงที่สุด - มาก
เป็นคำตอบที่ท่านมั่นใจว่าจริงอย่างยิ่งสำหรับตัวท่านเอง

โปรดตอบให้ครบทุกข้อ ถ้าไม่เข้าใจโปรดถามอาจารย์ก่อนตอบ

ชื่อผู้ตอบ..... ชั้น.....

วันที่..... ชื่อสถานศึกษา.....

๑. ข้าพเจ้ารีบทำการบ้านให้เสร็จก่อนไปเที่ยวเล่นเสมอ

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๒. ถ้าข้าพเจ้าอยากได้สิ่งใด และต้องรอคอย ข้าพเจ้าจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๓. ข้าพเจ้ามักจะจัดกระเป๋าหรือเตรียมสิ่งของที่ต้องนำไปโรงเรียนให้เสร็จในตอนเย็น เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๔. ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมที่ข้าพเจ้าชอบให้หมดในครั้งเดียว นอกจากว่าขนมนั้นจะเสียถ้าเก็บไว้นาน

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๕. เมื่อเวลาใกล้สอบข้าพเจ้าจะขยันมาเรียนเป็นพิเศษ เพื่อจะได้เข้าใจบทเรียนที่ครูสอน และจะได้สอบได้คะแนนดี

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๖. เมื่อข้าพเจ้าขี้เกียจ ข้าพเจ้าจะไม่แปรงฟันในตอนเช้า

ก ข
จริงที่สุด

ก ข
ค่อนข้างจริง

ข ก
ไม่ค่อยจริง

ข ก
ไม่จริงเลย

๗. ข้าพเจ้ามักจะลืมทำการบ้านเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๘. ข้าพเจ้ากลัวสายตาเสียจึงไม่อ่านหนังสือในที่มืด

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๙. เมื่อได้ขนมที่ข้าพเจ้าชอบ ข้าพเจ้าทนไม่ไหวที่จะต้องเก็บไว้กินทีละน้อย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๐. ข้าพเจ้าชอบหุ้มปกหนังสือทุกเล่ม เพื่อให้หนังสือไม่เก๋าง่าย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๑. ข้าพเจ้าทนไม่ไหวที่จะเก็บขนมอร่อย ๆ ไว้กินพรุ่งนี้

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๒. ข้าพเจ้าชอบขีดเขียนลงในหนังสือเรียนจนสกปรก

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๓. ข้าพเจ้าอยากเรียนหนังสือมากๆ เพื่อโตขึ้นจะได้ทำงานดี ๆ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๔. เมื่อมีคนขี้ใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามักจะฉวยสิ่งใกล้มือขว้างปาหรือทำลายเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑. แม่แสดคงให้ฉันรู้ว่าท่านรักฉันมาก

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒. แม่ไม่เคยพูดหยอกล้อฉันที่เพื่อนกับฉันเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๓. ไม่ว่าแม่จะทำอะไรแม่ต้องการให้ฉันมีส่วนร่วมด้วยเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๔. แม่ไม่เคยสนใจทุกข์สุขของฉันเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๕. แม่แสดคงให้ฉันรู้ว่าท่านภูมิใจมากที่มีลูกอย่างฉัน

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๖. แม่ไม่ชอบที่จะให้ฉันปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากท่านเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๗. แม่ไม่เคยพูดกับฉันด้วยเสียงอันไพเราะนุ่มนวลเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๘. แม่สามารถช่วยให้ฉันหายกลัวใจและคลายทุกข์เสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๙. เป็นการยากที่จะทราบว่าแม่รักฉันมากเพียงใด

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๐. แม่เห็นว่าฉันดีกว่าลูกของคนอื่นเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๑. แม่คอยสอดส่องดูแลความประพฤติฉันอย่างใกล้ชิด

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๒. แม่ปล่อยให้ฉันตัดสินใจเองในเรื่องส่วนตัวของฉันเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๓. แม่ไม่ชอบให้ฉันออกจากบ้านโดยไม่มีผู้ใหญ่ควบคุม

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๔. แม่ให้ฉันเลือกแบบและสีของเสื้อผ้าของฉันเอง

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๕. แม่ชอบให้ฉันทำตามที่ทำานพอใจเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๖. แม่ปล่อยให้ฉันไปเที่ยวกับเพื่อนๆ โดยที่ท่านไม่ห่วงกังวลเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๗. แม่ชอบบังคับฉันให้ใช้เงินตามที่ท่านเห็นสมควร

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๘. แม่ต้องการให้ฉันเล่าอย่างละเอียดถึงการไปเที่ยวข้างนอกทุกครั้ง

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๑๙. เมื่อฉันไม่ทำตามที่แม่บอกแม่จะโกรธฉันมาก

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๐. แม่เชื่อว่าฉันดูแลรักษาตัวเองได้เมื่ออยู่ไกลสายตาของท่าน

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๑. ฉันถูกพ่อแม่ลงโทษด้วยวิธีทำให้ฉันเจ็บปวดตามร่างกายเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๒. ฉันถูกลงโทษด้วยการถูกตุด่ามากกว่าการถูกทำโทษทางกายเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๓. ฉันถูกลงโทษด้วยการถูกห้ามมิให้ทำในสิ่งที่ฉันชอบหรือถูกตัดเงินค่าขนมมากกว่า ถูกลงโทษทางกายเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๔. เวลาพ่อแม่ลงโทษฉัน ท่านจะไม่เลือกใช้วิธีลงโทษให้ฉันเจ็บกายเลย

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๕. พ่อแม่ชอบใช้การลงโทษทางกายมากกว่าที่จะใช้คำพูดว่า กล่าววิเตียนฉัน

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๖. พ่อแม่จะอธิบายเหตุผลเมื่อฉันทำผิดก่อนลงโทษฉันเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๗. พ่อแม่จะลงโทษฉันมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับอารมณ์ของท่าน

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๘. ฉันไม่แน่ใจเลยว่าการกระทำที่ไม่ดีของฉันจะทำให้พ่อแม่ลงโทษฉันหรือไม่

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๒๙. พ่อแม่จะอธิบายเหตุผลด้วยเมื่อสนับสนุนให้ฉันทำสิ่งต่างๆ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

๓๐. เมื่อพ่อแม่ของฉันอารมณ์เสียท่านจะพาลลงโทษฉันด้วยเสมอ

<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ก</u> <u>ข</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>	<u>ข</u> <u>ก</u>
จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ ๓ เรื่องทั่วไป

คำแนะนำในการตอบ

คำถามตอนนี้เป็นแบบให้เลือกตอบ โปรดเติมคำ หรือขีดถูก (✓) ลงบนเส้นให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านและครอบครัว คำตอบทุกตอนของผู้ตอบแต่ละคน ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และนำไปใช้ประโยชน์ในการพิจารณารวมกับคำตอบของผู้อื่นทั้งหมดเท่านั้น

ฉะนั้นโปรดตอบตามความเป็นจริง และตอบให้ครบถ้วนด้วย จึงจะนำไปใช้ได้ เกิดประโยชน์ได้

ขณะนี้ฉันอายุ _____ ปี

เรียนชั้น _____

เพศ : _____ ชาย

เกิดที่ : _____ กรุงเทพฯ

_____ หญิง

_____ ต่างจังหวัด

ศาสนา : _____

บิดา หรือ ผู้ปกครองของท่าน

ขณะนี้

_____ ทำงาน

_____ ไม่ทำงาน

ถ้าทำงาน บิดาหรือผู้ปกครอง

_____ เป็นข้าราชการ

_____ ไม่เป็นข้าราชการ

บิดาหรือผู้ปกครองของท่านทำงานประเภทใดต่อไปนี้

_____ เป็นครู อาจารย์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ วิศวกร สถาปนิก แพทย์ เกษัชกร ทนายความ นักบัญชี นักบริหาร เช่น ผู้อำนวยการ หรือผู้จัดการ นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักบิน เจ้าของห้างร้านต่างๆ เจ้าของภัตตาคาร

_____ เป็นพ่อค้าส่ง เจ้าของร้านค้าย่อยต่างๆ นายหน้าหรือตัวแทนจำหน่าย เจ้าของที่ดินให้เช่า เจ้าของบ้านเช่า เจ้าของสวน เจ้าของนา เจ้าของไร่

บิดาหรือผู้ปกครองของท่านทำงานประเภทใดต่อไปนี้ (ต่อ)

_____ เป็นพนักงานราชการ พนักงานพิมพ์ พนักงานการเงิน พนักงานขาย
ของ พนักงานประจำเรือบิน พนักงานเดินรถ พนักงานโทรเลข
โทรศัพท์

_____ เป็นช่างปั้น ช่างศิลป์ นักแสดง นักดนตรี ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ช่าง
ตัดรองเท้า ช่างทาสี ช่างไม้ ช่างปูน ช่างฟืด ช่างทำเฟอร์นิเจอร์
ช่างเรียง ช่างพิมพ์ ช่างตัดผม ช่างถ่ายรูป ช่างเสริมสวย

_____ เป็นชาวนา ชาวสวน ชาวไร่ คนรับใช้ คนยาม คนเดินโต๊ะอาหาร
ภารโรง คนทำความสะอาด บุรุษไปรษณีย์ คนขับรถ กระเป่ารถ
เมล์ คนขายของในร้าน รับจ้างทำงานเป็นวัน ทหารเรือ บุรุษพยาบาล

บิดา หรือผู้ปกครองของท่านได้รับการศึกษาสูงสุดถึงระดับ :

_____ ไม่จบประถมศึกษาปีที่ ๔

_____ จบประถมศึกษาปีที่ ๔

_____ จบมัธยมปีที่ ๖ (ม.ศ. ๓)

_____ จบมัธยมปีที่ ๘ (ม.ศ. ๕) หรือโรงเรียนฝึกอาชีพ

_____ ได้ประกาศนียบัตร หรืออนุปริญญา

_____ ได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัย - หนึ่งหรือหลายปริญญา

ในครอบครัวของท่าน มีรายได้ จากด้านต่าง ๆ รวมทั้งสิ้นประมาณเดือนละ :

_____ น้อยกว่า ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาท)

_____ ๒,๐๐๑ บาท ถึง ๗,๐๐๐ บาท (เจ็ดพันบาท)

_____ ๗,๐๐๑ บาท ขึ้นไป

รายได้ข้างบนนี้ใช้เลี้ยงคนทั้งหมด _____ คน